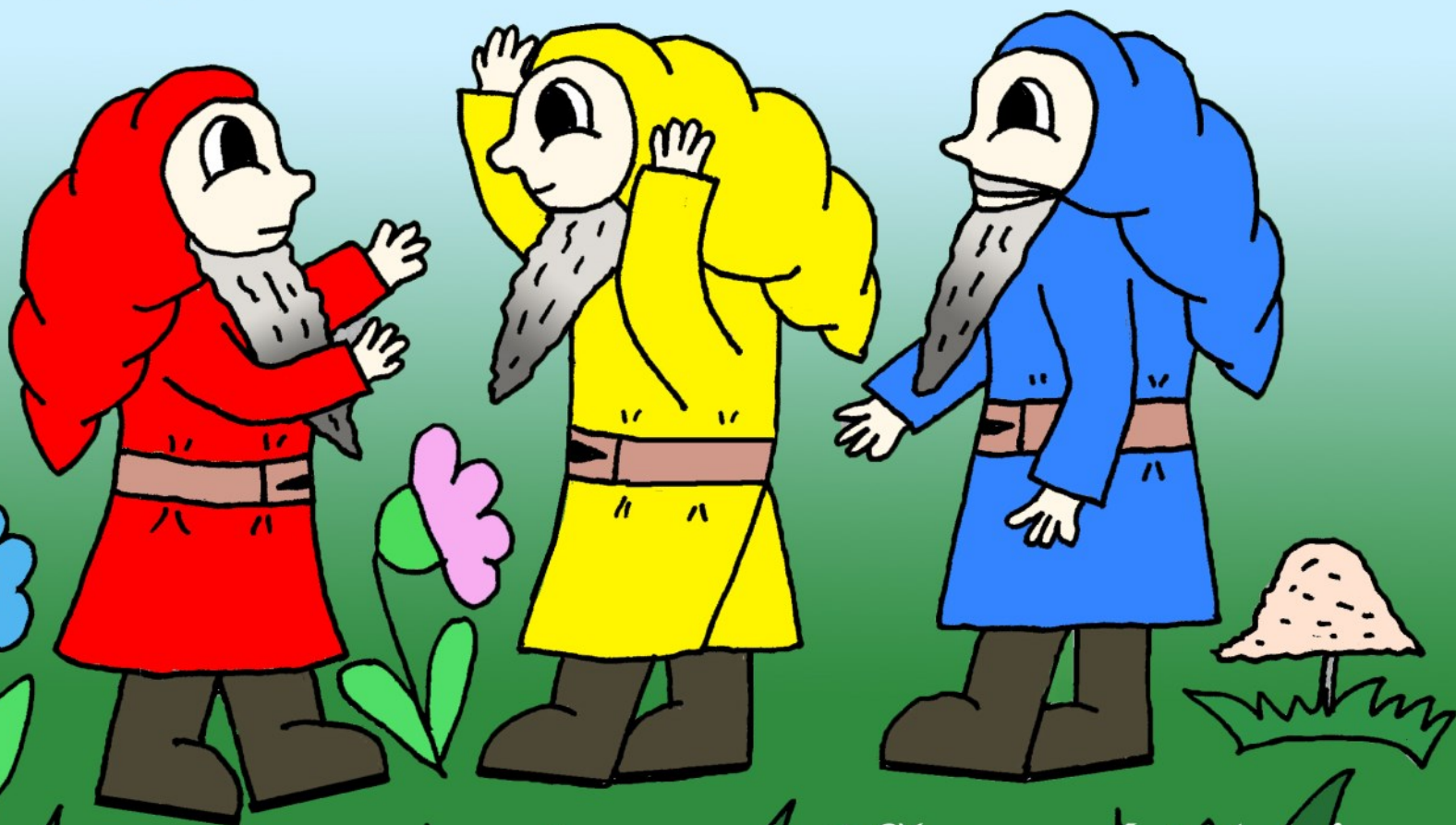

DOBRODRUŽSTVÍ SKŘÍTKŮ

NILSE

SVENA

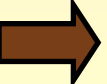
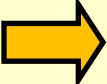
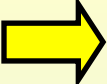

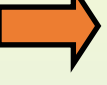

LARSE

Němcová Marie

OBSAH

DOBRODRUŽSTVÍ SKŘÍTKŮ NILSE, SVENA a LARSE

- Lars, Nils a Sven přišli o jeskyňku
- Silák Nils
- Proč ztratil Sven sílu
- Přemístění pokladu
- Jak Nils pomohl veverce
- Jak se napálili zajíc a Ulrik
- Kdo tu jámu zasypal?
- Co je to za skřítko?
- Zraněný Sven
- Hlemýžd' potřebuje pomoc
- Překvapený zajíc

SVEN LARS NILS

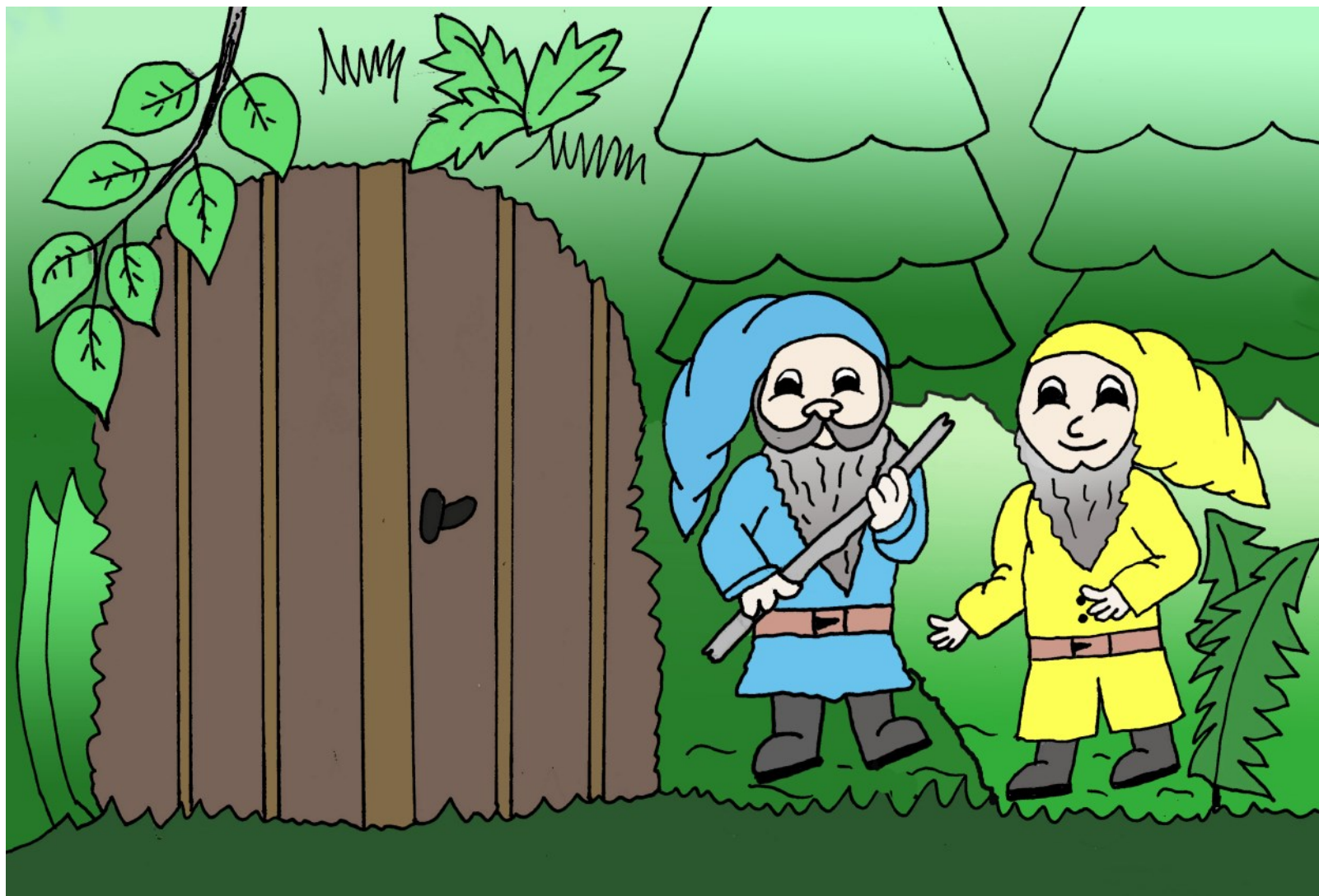
PŘIŠLI O JESKYŇKU

V lese, v malé jeskyňce, bydleli tři skřítkci. Jeden se jmenoval Lars, druhý Nils a třetí Sven. Lars byl nejstarší. Už neběhal rychle, ale chodil rozvázně. Byl chytrý a znal tajemství kouzlení. Ale muselo se kouzlit jen v nejnutejších případech. Kdyby to tak nebylo, ztratil by schopnost kouzlit. Věděl, že je čas předat znalosti o kouzlení někomu jinému. Připadal v úvahu jedině Nils.

Sven byl mladší skřítek. Pomáhal a pracoval se skřítky, ale někdy všechny potrápil. Najednou ho napadlo něco provést, udělat si legraci nebo si z někoho vystřelit. Zato Nils byl odvážný a velmi rozumný skřítek, kterého hlouposti Svena zlobily. Často mu domlouval, ale marně. Sven chvíli poslouchal, ale pak, když to nikdo nečekal, něco zlobivého vyvedl.

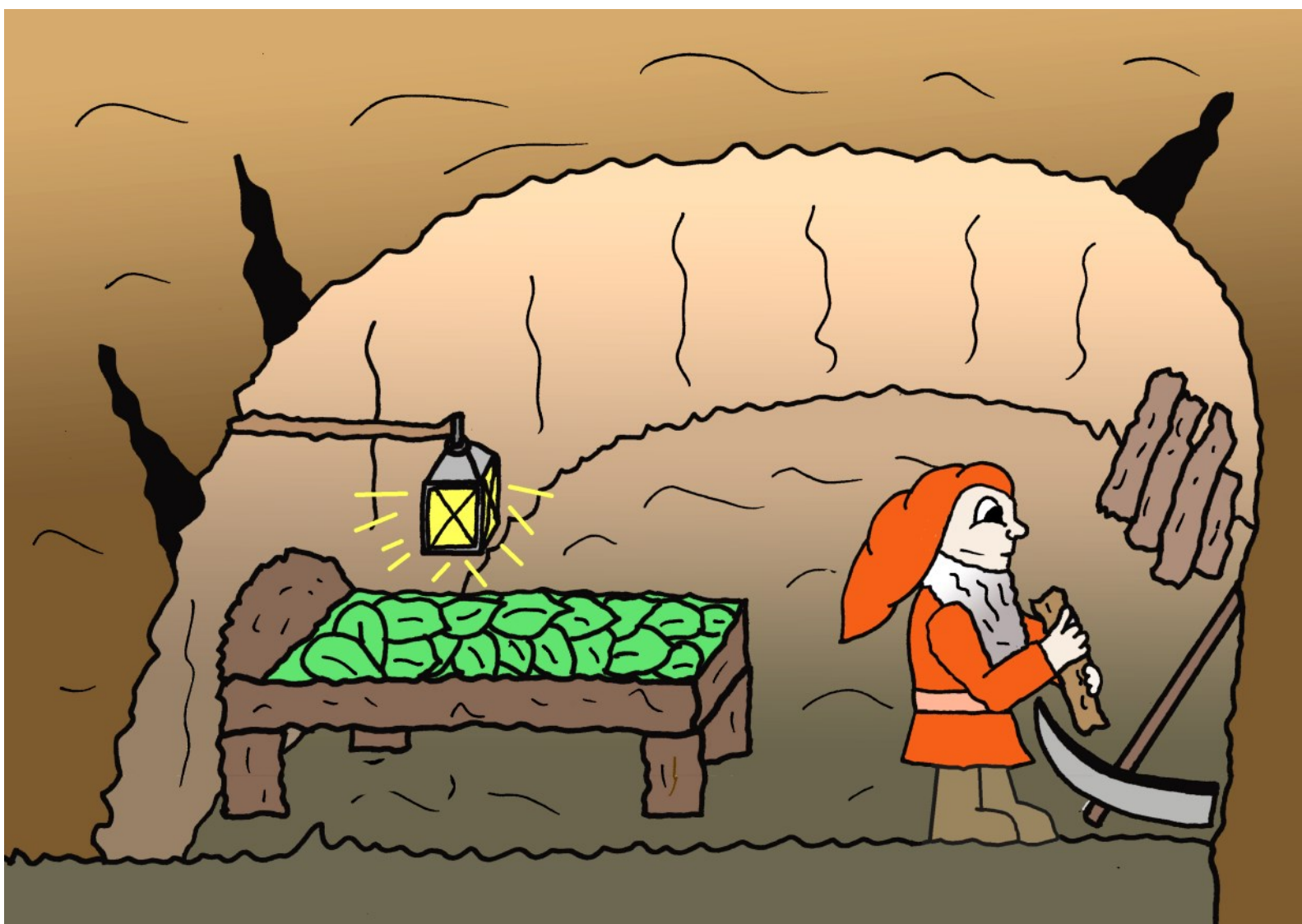
Tak žili skřítkci v jeskyňce. Bylo jim tam dobře. Každý měl svou místnost, svou postýlku, vystlanou listím a svou lampičku, která svítila celou noc. Ale poslední dobou se o jeskyňku báli.

Stěny jeskyňky občas praskly. Pokud to byly malé prasklinky, tak je zamazali hlínou. Ale poslední dobou se objevovaly praskliny větší. „Budeme si muset hledat nové bydlení,“ řekl Lars. „To ne! Mně se tady líbí, já si nic hledat nebudu,“ řekl rozhodně Sven. Pak ho ještě napadlo. „Mohli bychom stěny podepřít dřevem, podlahu zpevnit kamením.“

„Strop, ten nezpevníme,“ řekl s obavou Nils. „Ten nepadne, stěny praskají a to se dá spravit,“ znovu namítl Sven.

Skřítkům se z jeskyňky nechtělo. Líbilo se jim tam. Postýlka, světýlko a nářadí, vše mělo své místo. Dokonce hrníček tam každý skřítek měl. Brzy ráno, když se probudili, šli do hrníčku nabrat rosu. Vypili ji pořádný hrnek a měli celý den hodně síly. Někdy si posbírali, co dal les. Maliny, jahůdky, ostružiny, borůvky. Na zimu si je nasušili. To skřítkům stačilo. Zimu většinou celou prospali.

Lars a Nils přemýšleli, že by si vyhlédli nové bydlení. Avšak Sven o tom nechtěl nic slyšet. Musí jeskyňku zachránit! Doveze plno kamení a boky stěn jimi vyztuží.

„Jedu hledat kameny!“ sdělil Larsovi a Nilsovi. „Ale tady poblíž žádné kameny nejsou. Jsme v lese a ne u skály!“ varoval Svena Lars. Ale Sven byl už rozhodnutý. Vzal kolečko a vydal se na cestu. Bloudil lesem sem a tam, ale kamení nikde. „Asi měl Lars pravdu, přijedu do jeskyňky s prázdnou,“ pomyslel si. V tom začalo kapat a za chvíli se spustil veliký liják.

Sven se schoval pod lístky kapradí. Když přestalo pršet, uviděl menší skalku a na ní navršené kameny. Začal je radostně nakládat na vozík, až byl plný. Ale když ho zvedl, byl moc těžký, že sotva s ním šel. Pak vedla cesta z kopce a to bylo už veselejší. S radostí se vracel domů.

Lars a Nils přemýšleli, kde by našli jiné bydlení. Procházeli se po okolí, rozhlíželi se, ale nic jim nevyhovovalo. V tom začalo pršet. Pak se spustil pořádný liják. „Bojím se o jeskyňku,“ řekl Nils. „Takový nápor vody nemůže jeskyňka vydržet. Praskliny ve stěnách jsou docela velké,“ dodal s obavou. Lars jen pokyvoval hlavou. Také on se o jeskyňku bál. Liják přečkali schovaní v malé dutince stromu. Když přestalo pršet, s obavou se vraceli k jeskyňce. To, co uviděli, byla úplná hrůza! Jeskyňka byla zbořená, nešlo do ní ani vejít.

Byla zasypaná hroudami hlíny, které se na ni valily shora. Stěny tu tíhu neudržely a celá jeskyňka se zhroutila. Déšť s hlínou vytvořily bláto, které dílo dokončilo. „Ještě, že nikdo v jeskyňce nebyl,“ řekl Nils. „Snad Sven je ještě s kolečkem někde v lese,“ dodal Lars a slzičky jim oběma tekly po tvářích. Jeskyňka byla v troskách.

Po chvíli se oba skřítkci vzpamatovali a začali přemýšlet o novém bydlení. V tom přijížděl k jeskyňce s kolečkem plným kamení Sven. Když uviděl, co se stalo, s jeho milovanou jeskyňkou, rozplakal se. „Půjdeme hledat nějaké náhradní bydlení,“ rozhodl Lars. Sven neprotestoval. Ponechal kolečko s kamením svému osudu s tím, že se pro ně vrátí. „Půjdeme každý hledat jiným směrem a k večeru se sejdeme u naší bývalé jeskyňky.“

Tak se rozešli. Nils hledal hluboko v lese, Sven běhal sem a tam a Lars rozvážně chodil po kraji lesa. V tom našel velký, opuštěný pařez. Uvnitř měl velkou dutinu.

„To by mohl být náš nový domov!“ pomyslel si. Když se večer sešli, pověděl Nilsovi a Svenovi o pařezu. Ještě večer se šli na něj všichni podívat. Stál na kraji lesa, blízko hájenky. „Když ho uviděli Sven a Nils, byli nadšeni. „Jen dveře schází a budou tam pěkné tři pokojíčky!“ jásal Sven. Ráno se pustili do práce.

